

Beeld: Martijn Jaarsveld

GEVAARLIJK WATER

Ergens in Brooklyn op een stralende dag liep Katherine door de straten van de Flatbush Avenue. Ze liep naar de haven waar ze de bal van haar broertje vond. Ze pakte hem op en voelde aan de plekken waar hij was dichtgenaaid. Hier zag ze hem voor het laatst voor ze hem aantrof. 'Animal attack', zeiden de agenten. Haar broertje was helemaal leeggezogen, geen druppel bloed was in zijn lijf te bekennen.

Die nacht liep ze naar de haven en hoorde hoe de golven op de rotsen sloegen. Ze hoorde geritsel bij een van de containers, het rook er naar drugs. De haartjes in haar nek gingen rechtop staan, ze was niet alleen want plotseling kwam er een gedaante op haar af.

'Wie waagt zich op mijn terrein?' klonk het achter haar.

'Ik ben aan het wandelen,' zei ze. 'Iets op tegen?'

'Zeker niet,' zei hij, 'behalve dan dat jij de keuze maakt om in gevaarlijk water te zwemmen.' De adertjes rond zijn ogen werden zichtbaar en hij liet zijn tanden zien. Door het licht van de maan zag je zijn zwarte haar en lijkbleke huid. 'Het spijt me,' zei hij, 'ik krijg dorst van je.' Binnen een seconde stond hij naast haar en beet in haar halsslagader. De pijn die ze voelde was enorm en hoewel ze probeerde zich los te rukken hielp het niet. Hij was te sterk.

Ze viel flauw en toen ze bijkwam was de jongen weg en stonden er overal politieagenten met politiewagens om de haven heen. Ze was omsingeld! Ze had pijn in haar nek en een verpleegster sprak met haar terwijl ze morfine toegediend kreeg. Het ging allemaal langs haar heen. Haar nek deed zo intens veel pijn dat ze via de spiegel die in de ambulance stond naar zichzelf keek. Terwijl ze haar kaken op elkaar zette zag ze twee hoektanden verschijnen.